

Jussi Adler-Olsen

Hun takket gudene

Oversatt fra dansk av Erik Krogstad

ASCHEHOUG

Jussi Adler-Olsen

Avdeling Q:

Kvinnen i buret, 2009

Fasandreperne, 2010

Flaskepost fra P, 2011

Journal 64, 2012

Marco-effekten, 2013

Den grenseløse, 2015

Selfies, 2017

Thrillere:

Alfabethuset, 2014

Washingtondekretet, 2016

Oversetteren er medlem av Norsk Oversetterforening

Originalens tittel: *Og hun takkede gudene*

Copyright © 2010 Jussi Adler-Olsen og JP/Politikens Hus A/S

Norsk utgave: © 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Satt med 10,91/13 pkt. AGaramond hos Type-it AS, Trondheim 2017

Printed in

ISBN 978-82-03- 37141-7

ISBN 978-82-525-8783-8 (Bokklubben)

Selv om de fleste av denne romanens hendelsesforløp og personer er fiktive, henvises det også i stor utstrekning til en rekke faktiske hendelser og personer. Se bak i boken.

Takk til min kone og til Henning Kure, Jesper Helbo og Hans A. Spa for mange gode inspirasjoner og iakttagelser, og takk til Hanne Sørine Sørensen, Eddie Kiran, Mette Carstensen, Elsebeth Wæhrens, Tomas Stender, Lennart og Elisabeth Sane og Alis Caspersen for grundige kommentarer.

Stor takk til Daan Jippes og Freddy Milton, som gjorde det mulig for meg å bo i Nederland i en lengre periode. Takk til vår nederlandske rengjøringshjelp Rudy for innføring i det nederlandske hverdagslivet, og stor takk til min nederlandske oversetter Erica Weeda for våkne øyne og for å oppdatere min viten. Takk til vår indonesiske venn Made I. Kabibarta, som har gitt navn til en av personene i boken, for de mange gode stundene i hjemlandet hans.

Forord

Store begivenheter er oftest ledd i en kjede, og derfor er den viktigste nyheten ikke alltid den som kommer på forsiden, men tvert imot den nyheten som ble stående som en bortgjemt notis. Nyheten som, hvis den var blitt tatt alvorlig på det riktige tidspunktet, kanskje kunne ha forhindrede kommende katastrofer som det som forårsaket kjempetårnenes fall i New York.

Terrorangrepet på World Trade Center den 11. september 2001 kuttet en nerve i verdenshistorien i to. Man snakker om før og etter. Men mens verden retter oppmerksomheten mot en slik fryktelig hendelse, vil en kjede av andre, mer nedtonte hendelser allerede ha vært i gang en stund. Hendelser som før eller siden ender opp på forsiden, og da helst når man minst venter det.

Nye og annerledes terrorformer vil garantert se dagens lys.

Det snakkes om svinepest og kugalskap og munn- og klov-syke som sykdomsformer med naturlige årsaker, men kan man være så sikker på det? Slike epidemier har tross alt sine fordeler for noen. Allerede i 1986, da et stort utslipp av cyanid fra legemiddelfirmaet Sandoz forurenset Rhinen, slo det meg at en slik miljøkatastrofe godt kunne være et bestillingsverk, og jeg tenkte at gjerningsmennene kunne finnes blant mulige konkurrenter til det ellers så velansette firmaet. Mens jeg skrev denne boken, som ble ferdig noen måneder før angrepet på World Trade Center, kom det for en dag at det var Stasi,

det østtyske etterretningsvesenet, som sto bak, og at det var KGB, det sovjetiske etterretningsvesenet, som hadde bestilt aksjonen. Og hvorfor? Jo, fordi man ville lede verdens oppmerksomhet bort fra Tsjernobyl-katastrofen et halvt år tidligere. Det var altså snakk om en terrorhandling av en så ussel karakter at selv min vilt diktende forfatterhjerne ikke kunne ha tenkt seg det.

Mange handlinger av lignende type, store og små, forekommer stadig vekkt. Det er en kjensgjerning at internasjonale firmaer utgjør en maktbalanse i seg selv, og at selv små terroraksjoner vil kunne rokke ved aksjekurser på samme måte som en industrileders død vil kunne gjøre det. Slike ting snakkes det lite om. Men hva ville skje dersom skruppelløse, mektige personer eller grupper begynte å anvende firmaknusing som et politisk maktmiddel! Det er blant annet det denne boken handler om. Det og en rekke faktiske hendelser som fikk stor innflytelse på verdenshistorien, pluss en rekke faktiske begivenheter hvis årsak vi ikke kjenner, men hvor nye, mulige årsaker blir trukket frem.

Og hun takket gudene utspiller seg i 1996. Året da Bob Dole ble gruset av en velopplagt Bill Clinton, som ennå ikke var blitt kompromittert av en viss miss Lewinsky. Året da det var relativt rolig etter fredsavtalen i Bosnia, og det ennå var bevegelse i fredsprosessen i Israel til tross for det nylige mordet på Yitzhak Rabin. Året da den kurdiske KDP-lederen Barzani kontaktet Saddam Hussein og ba ham rense Kurdistan for rivaliserende grupper. Det var et år med mange bortgjemte notiser.

Jussi Adler-Olsen

Prolog

De slo av tv-en da sportssendingen begynte. Den hadde stått på i bakgrunnen det meste av ettermiddagen, men ingen av de fire mennene var interessert i sport.

Den yngste av dem feide sigarettasken av voksduken og delte ut kortene fra stokken. Mange, mange ganger hadde ritualet gjentatt seg, og hellet hadde bølget frem og tilbake.

Jamshid Soliman talte essene på hånden. De to brødrene overfor ham var dypt konsentrerte. Konsentrerte om å se kule ut og om å ordne kortene og knipe øynene sammen mot røyken fra sigarettene som evig og alltid dingle i munnvikene på dem. Så ga Jamshid tegn til svigerfaren. 'Spill spar, Shivan!' sa blikket hans.

Den gamle nikket. Man trengte aldri å snakke i store bokstaver til Shivan. Han fanget alltid et blick og ekstraherte den fulle meningen av det. Gammel militærmanns evne! Å slå til på det minste vink. Slå til og vinne. På den måten var de to alen av samme stykke, Jamshid og svigerfaren.

I samme øyeblikk som Shivan la sparknekten på bordet, falmet lyset som om himmelen ble formørket. Så kom drønet. Det var det som fikk alle fire til å se opp samtidig. Ut av vinduet, over verandarekkverket og opp mot himmelen. Der og da var det bare et millisekund før katastrofen skjedde. De så det skje, Jamshid og de tre andre. Så hvordan den enorme jumbojeten akkurat vrent inn over blokka de satt i, og skar seg gjennom høyhuset midt imot. Hvordan lysglimtet

gjorde høstskumringen til høylys dag. Hvordan eksplosjonen og helvetes flammeild fikk bygningen til å rase sammen foran øynene deres. Hvordan trykkbølgen fikk vinduene til å splintres i synet på dem. Hvordan hundrevis av mennesker på den korte tiden det tar å trekke pusten én gang, mistet alt. Hjemmene sine, forhåpningene, dem de elsket, sine egne liv.

De så det skje og ga blaffen i glasskårene som smurte huden deres inn i blod. De så ruinhaugen, den svarte røyken og vrakgodset som dekket gressplenene midt i Bijlmermeer-komplekset.

«Allah er stor!» utbrøt Jamshid og pekte ned på flykroppen før den oppløste seg i heten og stikkflammene. Alle fire kjente igjen den turkisblå stripen, folk fra Midtøsten gjør gjerne det.

Det var den som fikk dem ned på plassen, og den som gjorde at de ikke enset panikken og skrikene som fylte luften. Det var den turkisblå stripen som fikk dem til å samle sammen kassene. Den stripen som fikk mennene i aksjon.

Og to måneder senere var alle fire døde.

Kapittel 1

Nicky Landsaat hadde levd i det samme huset i alle sine syvogtyve år. Tett på Amsterdams kanaler, fem skritt fra de røde lyktene, og midt i en rekke av slitne, avskallede fasader som lente seg utmattet mot hverandre.

I det huset var det bare en eneste hvit beboer: en fantasifullt, men vulgært tatovert og forsoffen fyr som i årenes løp hadde gjort sitt beste for å forpeste livet for kona og forderve ungene sine.

Han var ingenting. Ikke verdt å nevne, ingenting å snakke om. Bare en karikatur av et utskudd som det bare var én formildende ting å si om.

Han var faren til Nicky.

I skyggen av dette opphavet hadde Nicky og de gygne søsknene hennes tatt fatt på tilværelsen på livets nest nederste trinn, bare et par hundre meter fra Amsterdams livlige gågater.

Her i gaten var det ingen tyrkere, afrikanere eller tyskere, og bare surinamerne befant seg lavere på den sosiale rangstigen enn dem. Surinamerne og de kriminelle, som selvsagt lå helt på bunnen uansett rase, men som til gjengjeld hadde et sterkt samhold og en faenivoldsk innstilling til livet og hva det måtte føre med seg.

Nicky Landsaat var innbegrepet av en halvkaste, til overmål utstyrt med så vel den molukkiske morens solide tannstell og vannrette nesebor som farens hovmodige ansiktstrekk og høyreiste skikkelse. Hun var hverken hvit eller farget og befant seg slik sett i et etnisk tomrom, som under andre omstendigheter

kunne vært en fordel på catwalken i motehusene i Paris eller New York, men som bare skapte problemer i dette slitne strøket av Amsterdam, som skjebnen og for lengst glemte tilfeldigheter hadde plassert henne i.

Nicky var ikke utiltrekkende, snarere tvert imot, og i tenårene hadde guttene svermet rundt henne med nysgjerrige blikk, selv om hun var annerledes enn de andre jentene med de muntre verbale utbruddene sine og den gummiballaktige, sprettende gangen og en ubestemmelig mimikk som boblet av sorgløshet og fjerne himmelstrøk.

Men det som virkelig gjorde Nicky annerledes og som forvirret disse guttene og til slutt fikk dem til å bite i det sure eplet og trekke seg definitivt tilbake, var først og fremst likegyldigheten hennes overfor menneskehetens drømmer og alt-oppslukende begjær.

Hun var et landskap i landskapet.

Og Nicky var likeglad. Hun gikk sine egne veier. Uanfektet av søsknenes likegyldighet og foreldrenes konstant vaklende våpenhvile fant hun et fristed i barnerommets stabler av bøker og utklipp, fjernt fra resten av familiens rot. Der ble hun sittende. Først lesende og drømmende, siden fabulerende i stillhet i lysflimmeret foran pc-skjermen, oppslukt av internettets enorme tilfang av informasjon, som hun sugde til seg på virtuos vis. Fanget av mulighetene og mulighetenes mulighet.

Nicky var et fenomen i det stygge huset, hvor veggene sugde opp eimen av kastebevissthet og det ubestemmelige innholdet av de evig boblende kjøttgrytene. En ener i en støyende, etnisk fargeorgie.

Slik var Nicky. Hun var den eneste i familien som brukte farmorens pikenavn som mellomnavn, og det hadde hun gjort siden hun begynte på skolen. Hun skulle ikke hete de Jong som faren.

Også det skapte avstand.

«Jeg blir boende til jeg er ferdig og har fått meg jobb,» slo

hun fast den dagen hun begynte på studiene. Og hele oppgaven skulde på henne.

Hittil hadde den høyeste utdannelsen tilhørt en gammel indoneser som hadde vært i lære hos en jødisk skredder i 1941. Da mesteren forsvant i kz-leirene, var det også slutt på utdannelsen nærmest før den hadde begynt. En skredderlærling som bare kunne sy i knapper, hadde ingen stor fremtid i faget, selv ikke den gangen.

Protestene fra Nickys far kom ikke uventet, for han hadde aldri hatt ambisjoner på familiens vegne, men Nicky trosset ham. «Hvis jeg må forsørge meg selv før jeg er ferdig, ender jeg bare opp som søsknene mine,» forsvarte hun seg.

Faren brølte i harnisk. Enten måtte hun betale for å bo hjemme, ellers fikk hun flytte. Enden på visa ble, ikke overraskende, at hun måtte punge ut med et husleiebidrag som, på noen få cent nær, dekket en ekstra geneverflaske i uka til faren.

Utviklingen var helt og holdent logisk, men også det motsatte. I dette tilfellet besto paradokset i at Nicky ved å bli i gettoen til siste slutt, samtidig hadde funnet den sikreste veien ut av den. Og ut skulle hun.

For noen år siden hadde lykken vært en krystallklar mulighet. Riktignok hadde familien alltid bodd i det samme nedslitte huset, men ungene var rene og flidde og flinke, og fremtiden var noe de gledet seg til. Slik hadde det vært helt til den dagen faren ble tatt i å stjele fra butikken han var ansatt i. Lykken hadde vært der. Helt til han ble sparket og gradvis sank til bunns.

Etter det kom årene med triste netter i armene til moren, mens beistet forgrep seg på smårollingene bak veggen. Febrilske spark mot grove, hårete hender som forsøkte å rive henne løs. Det ensomme slitet, de arbeidsforstyrrende nattetimene og den konstante tankeflukten. Endeløse eksamensforberedelser i skyggen av foreldrenes avmålte avsky for hverandre, småsøsknenes mangel på oppdragelse, gradvise forherdelse og

ærgjerrige innordning i samfunnets bunnsjikt. I skyggen av meningsløst bråk og overfladisk materialisme.

I alle disse årene var hun alene om å bygge opp fremtiden.

Og så hadde det skjedd! Endelig ble hun ferdig. Lykkelig over eksamenskarakterer som fikk de bedrestilte studiekameratene på handelshøyskolen til å lyse av misunnelse. En gang for alle hadde hun tatt skrittet ut av skyggen av omgivelsenes forakt. Hun, Nicky. Halvkasten, den ukyssede.

Nå ville hun bort.

Nickys bror Henk var tyv, og han var flittig.

Reviret hans strakte seg helt ut til villaene i Weesp, og ingen turist kunne regne med å gå ustraffet forbi ham med åpen håndveske eller bul på baklomma.

Han var farens favoritt. Bestemt hake. Høy og lys. Kunne skravle som en studiovert på AVRO-tv. Var velsignet med smidige hender som hadde formet seg rundt kvinnebryster i alle bydeler. Henk hadde ikke illusjoner om noe som helst og kjente ikke betydningen av sarte ord som kjærlighet, følelser og romantikk. Da han fant Nickys poesibok som tiåring, rev han den fra hverandre og delte den ut rundt i nabolaget. Hun hadde slått ham, men til ingen nytte. Henk og hun hadde alltid levd i hver sin verden.

«Forsvinn, sjiraff!» ropte han til henne når han helte tjuvegodset sitt utover bordet foran farens lysende øyne. «Forsvinn, jævla sugge, forsvinn, inntørka jomfru, forsvinn, bokorm!» truet han når han mente å se uviljen lyse ut av øynene til Nicky.

Henk forsto henne aldri, for Nicky var lykkelig når han kom hjem med sportsbagen smekkkfull. Det var de eneste gangene tv-en ble ledig.

Og nettopp en slik dag hendte det noe.

Eksamen var akkurat tilbakelagt, pensumbøkene om marketing var satt på hylla, papirene lagt i skuffen, og hun var

fortsatt ør. Henk hadde kommet deisende inn med mer tjuve-gods, og akkurat nå var tv-fjernkontrollen hennes aller beste venn.

Hun sugde til seg lyd og bilder. Mennesker hun ikke kjente og som ikke utstrålte forakt, smilte til henne.

Fjernsynets største forse.

Og slik satt hun trollbundet foran skjermen da hun for første gang fikk øye på mannen som skulle forandre livet hennes.

Det kvinnelige nyhetsankeret dyttet rutinert papirene frem og tilbake med fingerspissene. «Forretningsmannen Peter de Boer, som ruinerte Van Nieuwkoop Holdings i Eindhoven forrige uke, ble overfalt utenfor sitt hjem like før midnatt!» var den lakoniske meldingen, og bakgrunnsbildet skiftet fra et portrettfoto av dagens hovedperson til bildet av den prangende og massive gatedøren der overfallet hadde funnet sted. «Gjerningsmannen som gjentatte ganger i løpet av dagen hadde kastet stein mot Peter de Boers bolig i Haarlems sentrum, ble overmannet av forbipasserende idet han ville hugge ned finansmannen foran hans egen inngangsdør med en machetelignende kniv!»

Så ble et klipp fra et tidligere intervju med Peter de Boer kjørt i bakgrunnen.

Nicky ble fanget av de sammenknepte øynene hans og hørte ikke mer av nyhetsoppleserens kommentarer. Så bare på Peter de Boers munnbevegelser og på øynene hans.

Etterpå zappet hun rundt og oppdaget at hendelsen ble omtalt på alle kanaler, men uten klippet fra det tidligere intervjuet. Bare det samme portrettfotoet som gjorde henne forundret og urolig, og som til slutt fikk henne til å ta en uventet beslutning.

Nicky orienterte seg godt. Hun visste hva hun lette etter, og belønningen kom.

Annonsen sto nederst på et tillegg til et tillegg til *De Telegraafs* næringslivsbilag og var akkurat hva hun hadde håpet på.

Peter de Boers firma søkte medarbeidere, og søknaden hennes ble kort og kontant.

Etter dette fulgte testen, som ble en tåke av forvirring.

Alt i alt besvarte de ti lagene med likt antall søkere mer enn to hundre skriftlige spørsmål. Pene, uklanderlige unge mennesker med hver sin velordnede lærmappe. Noe helt annet enn Nickys katastrofe av en utslitt tøyveske.

Etterpå gikk hun hjem og ventet på svar i nesten fire uker.

Da Nicky oppdaget den lille bunken med reklamer på kjøkkenradiatoren, ble mistanken hennes øyeblikkelig vakt. Kunne noe likevel ha unngått det årvåkne blikket hennes?

Hun fikk hjerteklapp. Et hjørne av en hvit konvolutt stakk ut. Skjolder og render vitnet om skjebnegangen fra brevsprekk til kjøkken, og så fra den ene fettete papirbunken til den andre.

«Å nei! Hvor lenge har den ligget her?» hvisket hun for seg selv og prøvde å tyde datostemplet.

Det var nesten utvisket og flere dager gammelt. Hun åpnet konvolutten med en sjelden uro.

Fredag 9. august 1996

Etter nøye overveielse og på bakgrunn av Deres gode eksamenskarakterer og feilfrie test, meddeles herved at De er blitt tatt opp til neste trainee-kurs i Christie N.V.

Etter gjeldende overenskomst utgjør lønnen 8000 gylden per måned i kursperioden.

Hans Blok

Økonomisjef

Christie N.V.

Nicky bet seg i leppen. Det var virkelig mye penger.

En uventet trang til å skrike av lykke presset seg på, men Nicky holdt pusten. Annet kunne hun ikke etter å ha lest videre i teksten.

Kursperiode: 20. august – 12. desember 1996

Introduksjon: 19. august 1996 kl. 12.30

Antrekk: Tradisjonelt (mørke klær, mørke sko)

Påmelding: Senest 16. august 1996 kl. 10.00

Hun så automatisk på klokken og slapp pusten ut støtvis. Klokken var 13. Fristen var utløpt.

For to dager og tre timer siden.

Kapittel 2

«Ja, unnskyld at De måtte vente, meneer de Boer.» Kriminalassistenten satte seg tungt bak skrivebordet. «De vet kanskje hvorfor jeg har innkalt Dem til denne samtalen?»

«Det dreier seg vel om overfallet, men har vi ikke vært gjennom det mange nok ganger?» Peter prøvde å fange kriminalassistentens blikk. «Jeg mener, mannen er jo pågrepet og har tilstått! Han ble tatt på fersk gjerning foran hjemmet mitt. Det har vært rettsmøter. Det er avsagt dom.»

«Han heter Bert Vergger. Han har faktisk et navn. De har hørt det før.»

Peter trakk på skuldrene. Det hadde han selvfølgelig.

«I morges klokken 03.45 prøvde Bert Vergger å begå selvmord.» Kriminalassistenten så ned i papirene sine. «De fant ham på cellen med tøystrimler fra undertrøya stappet ned i halsen.»

Går det an? tenkte Peter. «Jaså! Det var leit å høre,» sa han.

Kriminalassistenten så opp. «Var det?»

«Ja.»

«De ødela virksomheten Bert Vergger arbeidet i, de Boer! Nesten 200 mann ble arbeidsløse da Van Nieuwkoop Holdings måtte stenge dørene. Synes De det også var leit?»

«Det var 209, og både menn og kvinner.»

«Ja vel. Den slags har De full kontroll på, tydeligvis?»

«Var det det De ville snakke med meg om?»

«Vergger har kone og to barn.»

Det har vel minst en sjettedel av alle hannkjønns personer på jorden, tenkte Peter og så på armbåndsuret. «Si meg, hva går dette ut på? Hvis De mener at jeg skal angre på noe, så har jeg forstått det, men det rokker ikke ved at det var Bert Vergger som forsøkte å drepe meg med en machete, og ikke omvendt.»

«Og det klarte han ikke, men til gjengjeld klarte De å ødelegge Verggers arbeidsplass, en av de beste it-virksomhetene i landet.»

«En av de beste? De kjenner kanskje firmaet godt? Eller De kjente kanskje noen som var ansatt der?»

Kriminalassistenten svarte ikke på dette, altså var han vel personlig berørt på en eller annen måte. Peter trakk på skuldrene. Verden var sannelig liten. «I mine øyne er det mange it-firmaer som er betydelig bedre. Firmaer som avholder seg fra å sende programvare til embargorammede land som Irak.»

«Jeg vet ikke hvem som selger hva til hvem, det er ikke mitt bord. De skal bare vite at Bert Vergger ikke kommer til å lage flere problemer for Dem. Jeg vet ikke hvor lenge han lå i cellen før vi fant ham; men helt normal vil han aldri bli igjen! Saken er lukket, de Boer! De kan gå videre til nye oppgaver.»

Peter ble sittende et øyeblikk. Overveide å beklage ulykken som hadde rammet Vergger, overveide å foreslå en slags kompensasjon. Et lite plaster på såret. Noen tusen gylden til Verggers familie, for eksempel. Anonymt.

Han trakk munnvikene ned og ristet på hodet. Så reiste han seg og nikket, klar til å gå.

«Bare et øyeblikk, de Boer.»

Han snudde seg mot kriminalassistenten.

«De skal bare være klar over at vi ikke liker metodene Deres. Flere innenfor korpset har pårørende som er blitt rammet av den fullstendig hensynsløse måten De knuser firmaer på. Man

har begynt å følge med på om De gjør noen tabber. I så fall er det mange av oss som gjerne slår kloa i Dem, bare så De er klar over det!» Han nikket kort og så ned i papirene sine igjen. Audiensen var over.

Peter kunne ha skallet til ham.

Utenfor den store, røde mursteinsbygningen som huset politistasjonen på Koudenhorn i Haarlem, satt Heleen og ventet i bilen. Det flyktige håndtrykket hun hadde gitt ham da han gikk inn på stasjonen, satt fortsatt i kroppen.

Han orket ikke å snakke med henne. Ikke om noe.

Han så på klokken igjen.

09.15.

Da ville det bli tredje gang på seksten år at han kom for sent til et møte.

Hele gruppen var allerede på plass rundt konferansebordet i det største rommet hos Christie N.V., firmaet som Peter de Boer hadde grunnlagt femten år tidligere og bygd opp i samarbeid med de fleste av møtedeltagerne.

Sekretæren hans, Linda Jacobs, reiste seg da han kom inn, og all samtale opphørte i rommet. Bare sjefen for den juridiske avdelingen turte se ham i øynene. De hadde sittet og ventet i akkurat en time.

Peter hverken hilste eller unnskyldte seg idet han inntok plassen sin. «La oss ta Kakaz-saken først og skissere hovedpunktene for Robs skyld.» Han så på lederen av analysedivisjonen som nettopp hadde kommet hjem fra ferie, avslappet og fordømt brun.

«Vår klient heter Benjamin Holden, amerikaner, bosatt her i Nederland, inneholder av en skofabrikk som heter SoftGo. Han har gitt oss i oppdrag å fjerne en konkurrerende skofabrikk, Kakaz, fra markedet, noe som ikke er uproblematisk, for Kakaz er veldrevet og har spredt virksomheten godt!» Peter ga tegn til sin tekniske sjef om å fortsette, og Karin Dam reiste

seg med tunge øyne. Mange timers arbeid lå allerede bak henne.

«Kakaz' moderselskap ligger her i Amsterdam,» begynte hun. «Førti ansatte i administrasjon, utviklingsavdeling og salgsvdeling. Skoproduksjonen ligger hos to underleverandører i henholdsvis Portugal og på Java, med godt og vel tre hundre arbeidere hver.»

Peter brøt inn. «Kakaz har ekstremt lave produksjonskostnader, og virksomheten i Indonesia går som smurt, men nå oppdaget vi til alt hell for et par dager siden at den portugisiske delen av produksjonen er statssubsidiert, og at disse subsidiene opphører neste år!» Han nikket til Karin Dam at hun skulle fortsette.

«Produksjonen siste år ga Kakaz en rekordomsetning på 110 millioner gylden.» Hun skrev det opp på tavlen bak seg. «Hvilket ga et dekningsbidrag på 10 millioner gylden.

Peter så fra den ene til den andre. En gang ville tall av en slik størrelsesorden ha fått medarbeiderne til å gå av skafet, men det var for hundrevis av lignende saker siden.

Karin Dam fortsatte. «Vårt vederlag for å fjerne Kakaz fra markedet er ferdigforhandlet og noe høyere enn normalt.»

Peter la saksmappen fra seg. «Vi får 11,5 millioner gylden for å være eksakt. Er dere med?»

Forsamlingen nikket svakt.

«Spørsmålet er bare om SoftGo har råd til å betale oss.» Han snudde seg mot Thomas Kleins bleke, velfriserte sekretær. «Din tur Matthijs! Hva sier den finansielle vurderingen av SoftGo?»

Den unge mannen kremtet. En muskeltrekning på tvers av haken røpet svaret. «SoftGo kan ikke betale, etter hva jeg kan se.»

«Ja vel. Men er det ikke gitt en bankgaranti på fem millioner gylden, slik vi forlangte?»

«Nei, ikke som bankgaranti. De fem millionene er stilt til rådighet kontant.»

«Kontant? Og du mener at andre kan ha krav på pengene?»

«Ja, definitivt.» Matthijs Bergfeld forsøkte å møte blikket hans.

«Og du har ikke noen løsning på det problemet?»

«Nei.»

«11,5 millioner er mye penger å gå glipp av, Matthijs.»

«Ja. Det er det.»

«Og det er ikke noe mer i denne saken?»

«Jeg er redd det ikke er det.»

Han lot blikket vandre. Det var ingen som hadde noe å tilføye, heller ikke Thomas Klein, som bare trakk på de godt polstrede skuldrene, smilende og urokkelig som vanlig.

«Blir du med inn på kontoret, Thomas!» Peter reiste seg og åpnet døren uten å vente på svar. «Dere andre får ha oss unnskyldt et øyeblikk.»

Selv om Peter var nesten et hode høyere enn de fleste, måtte han se opp for å møte det innbilske blikket som det selvsikre berget av en jurist alltid møtte omgivelsene med. «Sett deg, Thomas!» sa han derfor.

De så lenge på hverandre.

«Du må sparke Matthijs Bergfeld, Thomas. For min skyld må du gjerne være i buksene på ham i hele fritiden, men her må du greie deg uten ham.»

«Du er gal! Han er den flinkeste i hele firmaet.» Klein tok seg til dobbelthakene og knep nonsjalandt i dem.

«11,5 millioner gylden, Thomas! Mye penger å vinke farvel til. Det er en dyr frille du holder deg med.»

«Han har jo rett, for faen. SoftGo kan ikke betale oss, og derfor kan vi ikke påta oss oppdraget.» Han slapp hakene. «Hør her, Peter. Prosjektet er beregnet til over 800 arbeidstimer. Vi har andre prosjekter som vil være mindre arbeids-

krevene. SoftGo må knuse Kakaz eller seg selv uten vår medvirkning. Matthijs har rett.» Klein lente den digre kroppen fortrolig forover, men sjarmoffensiven døde i fødselen da de Boer trykket på samtaleanlegget.

«Gi meg SoftGo, Linda. Si at Thomas Klein vil snakke med deres direktør, Benjamin Holden. Nå med en gang. Vi venter.»

Klein ristet på hodet. «Det går ikke, Peter. Er det ikke du som har lært oss å stoppe mens leken er god?»

«Jo. Men hva mer har jeg lært dere? At dere skal improvisere. Det er derfor jeg ikke kan godta at den fordømte juridiske avdelingen tilraner seg mer og mer makt i firmaet! Dere kan jo faen ikke improvisere, jurister kan tydeligvis ikke det.» Peter lente seg tilbake. «Dere vet jo hva jeg vil ha, ikke sant?» Klein skulle igjen til å protestere, men ga opp.

«Da er det også deres fordømte plikt å gi meg det, Thomas, det er det vi lever av. Enten stiller SoftGo noen akseptable garantier, eller så må vi forlange sikkerhet i aksjeopsjoner eller inngående kontrakter. Vennskap eller ikke vennskap, fra nå av går vi tilbake til den gamle måten, og det er *min* måte, Thomas. Og hva Matthijs Bergfeld angår, så vil jeg ikke ha ham med på flere ledergruppemøter. Forstått?»

Klein gned seg i det ene øyet. Han var i bunn og grunn tilfreds, det var tydelig å se. Kjøttberget hadde fått lov til å beholde den kjekke assistenten sin med de smale hof-tene.

Da telefonen kimte, tok Klein røret og lyttet med de grå øyenbrynene i en spiss vinkel. Til slutt ga han Peter røret. «Det er ikke Benjamin Holden, men et amerikansk advokatfirma! Lawson & Minniver, synes jeg han sa. Kjenner du dem?»

Peter ristet på hodet.

«De ringer angående Kelly.»

«Kelly?» Han følte straks varmen og ubehaget bre seg i

kroppen. Hvorfor ringte noen angående Kelly? Etter så mange år? Han tok røret og lyttet.

Stemmen var selvbevisst og monoton.

Da samtalen var avsluttet, satt Peter litt og stirret ut i luften. Den som kunne gått i hi! Den som kunne glemme alt og drømme seg vekk. Glemme alt om jobben, kriminalassistenten på politistasjonen, bildet av en mann med tøystrimler langt ned i halsen, og nå dette.

Klein forsøkte å tyde den fastfrosne mimikken hans. «Nå?» spurte han.

Peter nølte. «Tydeligvis en ny sak,» svarte han.

«Da dropper vi SoftGo, eller?»

Peter så et øyeblikk på hånden sin som feide viljeløst frem og tilbake over bordkanten. Ennå var håndflatene klamme. «Dette har ingenting med SoftGo eller andre av engasjementene våre å gjøre. Denne saken er privat.»

Klein skjøt underleppen frem. «Skal jeg ta hånd om den?»

«Kanskje!» Peter forsøkte å skyve erindringen fra seg. Minnene om en kvinne som en gang la beslag på drømmene hans. Minnene om Kelly.

«Hva er det med Kelly? Hva går saken ut på, Peter?»

«Det skal jeg si deg når jeg har bestemt meg for om du skal ta hånd om den.»

«Ubehageligheter?»

«Senere, Thomas.» Han pekte på den kimende telefonen på mahognibordet.

Klein nikket, tok røret og nikket igjen. SoftGos eier hadde ikke latt dem vente i utrengsmål.

Kleins ansikt var glinsende, men også intenst og rolig. Han gjorde kort rede for ærendet sitt, tok seg tid til å lytte til motpartens protester, lirket ordene sine rundt halsen på ham, tok imot nye forsikringer som han glattet ut og fikk sakte men sikkert avstanden mellom dem til å forsvinne. Alt ble stille og

rolig ført inn på riktig spor, som så mange ganger før. 'The Christie touch'!

Peter snudde blikket mot det mattgrønne relieffet av Javas største helligdom, Borobudur-templet, som hang på veggen bak Klein. Han lukket øynene. For første gang på lenge tonte Kelly og det vidunderlige, utvungne smilet hennes frem. Så lys levende, som om årene aldri hadde gått.

Møterommet i Christie lå ut mot bakgården til den fasjonable bygningen, vekk fra kanalene og køene av sightseeingbåter. Det var lyden fra disse Linda Jacobs lukket døren for da Peter og Klein kom tilbake.

«Forarbeidene når det gjelder Kakaz-saken, overføres fra nå av til din avdeling, Hans!» Blikket hans fanget en mager mann bakerst i lokalet.

Økonomisjefen, Hans Blok, astmatisk å se til, men seig som lær både i kropp og sjel, puttet en pastill i munnen og klorte noe ned i notisboken.

«For tre minutter siden lyktes det Thomas å få Benjamin Holden til å hoste opp en bankgaranti med sikkerhet i hans personlige obligasjonsbeholdning. Åtte millioner gylden lyder den på, så vi kan gå hele veien med saken. De siste 3,5 millionene, derimot, må betraktes som svært usikre.»

Et par av dem smilte.

«Den bankgarantien tar du deg av, Hans.»

Den magre mannen noterte enda noen ord, mens Matthijs Bergfeld trakk seg lydløst bakover i lokalet.

«Takk, Matthijs! Thomas Klein vil brife deg om de videre oppgavene!» Peter fulgte ham med blikket til døren. Da han lukket den etter seg, nikket de knapt synlig til hverandre.

Siden Kellys død hadde Peter lent seg fullt og helt på organisasjonen sin. De siste par årene hadde det bare kommet én ny person inn i ledergruppen, og det var nettopp Matthijs Bergfeld. Alle de andre i rommet var gammelkjente ansikter,

som gjennom årene hadde gjort firmaet hans til en enestående og særdeles innbringende virksomhet.

Alle sammen kjente ansikter som nøt tilværelsen på solsidene og innga ham trygghet. De var profesjonelle, dyktige og vanskelige å erstatte. Hva menneskene bak ansiktene ellers sto for, visste han fint lite om. Som personer betydde de ingenting, og hva de måtte mene om en banal episode som degradingen av Bergfeld, betydde heller ikke noe.

Slik hadde det vært i noen år. Spørsmålet var hvor lenge det kunne vedvare.

Småskipene og trebåtene utenfor Christies snirklete fasade var ennå ikke klargjort for høsten og lå forkomne og duvet på kanalen, nedklattet med fjær og skitt fra måkene, som bilene aldri hadde klart å skremme vekk.

Klaas, en gammel original som i årevis hadde bodd i prammen nærmest Christies fortøyningsplasser, løftet malerkosten til luen, og Peter nikket tilbake. Årvåkne øyne, som sikkert hadde sett mer spennende ting her i livet, fulgte ham på veien mens duften av oljemaling og brakkvann vokste.

Peters blikk gled nedover langs bolverket og endte et par hundre meter lenger nede ved homsemonumentet som stakk ut i kanalen.

Et underlig tungsinn krøp inn i ham og gjorde de siste hundre meterne ned til Westermarkt nærmest endeløse. Nøyaktig midtveis, utenfor Sauna de Keizer, stanset han og lot blikket gli i ett med Keizergrachts glitrende vannspeil.

Nå var det mer enn fire år siden hushjelpen deres i Haarlem, mevrouw Jonk, hadde ringt ham på kontoret og overfalt ham med en strøm av usammenhengende ord. Kvinnemennesket hadde fått sjokk.

Hun hadde funnet sin vakre husfrues døde kropp i dagligstuen og kjent etter hjerteslag, mens de redde øynene hennes forsøkte å telle de tomme pilleglassene som lå strødd utover

gulvet. Kelly de Boers lik hadde allerede rukket å bli betydelig avkjølt.

Saken hadde ikke fått noe etterspill, pressen hadde bare ganske lakonisk meldt at enda en sosietetsfrue hadde tatt livet av seg. Omgivelsene hadde høflig kondolert og latt Peter i fred.

Inntil i dag.

Den første Peter i sin tid ansatte, var Thomas Klein, og han var også den eneste i Christie N.V. som hadde oppnådd privilegier og Peters fortrolighet.

Selv om det var tydelig at kjempen var blitt overrasket over henvendelsen fra de amerikanske advokatene og øyeblikkelig hadde mobilisert sin profesjonelle og medfødte nysgjerrighet, hadde han ikke kommentert oppringningen med et ord etterpå.

Nå var det lunsjtid, og Peter satte seg på benken i det dunkle lyset langs sideveggen i Café Dimitri. Han vinket avvergende til kelneren og stirret ut av vinduet mens han tenkte på samtalen med representanten for Lawson & Minniver. Amerikanske advokater kan være fullstendig nådeløse, det var han fullt klar over.

Formålet med henvendelsen var beundringsverdig klart og gikk i all korthet ut på at en gruppe pårørende av Peters avdøde kone, Kelly de Boer, tidligere Kelly Wright, hadde gått til advokatfirmaet for å sikre rettens kjennelse for at Peter de Boer hadde tyrannisert sin kone i en slik grad at hun til slutt ikke hadde sett annen utvei enn å ta sitt eget liv!

Advokaten meddelte videre at Kellys mor på oppfordring fra familien hadde gravd frem fra gjemmene sine en bunke med gamle brev fra datteren, som på det sterkeste ga hold for påstanden. Opprørende lesning, kunne advokaten forsikre, og nå var det altså Kelly de Boers mor og resten av de pårørendes ønske at rettferdigheten måtte skje fyllest, slik at den avdødes

og familiens gode navn og rykte kunne renavskes før saken i nær fremtid ble foreldet.

Ordet erstatning dukket først opp lenger ut i samtalen. Et helt uanstendig beløp, selv om Peter vel alltid kunne reise det.

Men hvorfor skulle han betale? Hva var det å bevise?

Nei! Han fikk heller involvere Thomas Klein, selv om det heller ikke var uproblematisk. Han kjente jo til det meste av historien fra før.

Sommeren 1985 var travel, og Peter var ung, effektiv og selvstendig.

Oppdraget i USA hadde vært det tredje i utlandet på bare åtte uker. Da han startet undersøkelsene sine blant aristokratiet i californiske Palo Alto, hadde byens sosietet allerede i flere uker vært i full gang med sin yndede sommeraktivitet, nemlig å finne et høvelig parti til familiens gifteferdige døtre. Alle gikk etter det samme. Unge menn med markant hake og ditto bankbok. Hadde de ikke det, var det bare å begynne på nytt igjen.

Vakre Kelly Wright hadde for lengst tatt opp jakten på egen hånd og hadde rukket å knuse mange hjerter og drømmer. Leppene hennes flørtet med hvem som helst. Øynene sa ja. Kroppen signaliserte sult, men tok sørgelig lite til seg.

Den sosiale bakgrunnen hennes var en mur av stolthet og fordom.

Da den høye nederlenderen dukket opp, hadde hun nettopp satt i gang med et nytt parti av unge beilere som gispet etter mer.

Kanskje fordi han så en annen vei, kanskje fordi han var et passe eksotisk intermesso med sin europeiske bakgrunn, ja, kanskje til og med fordi han bare var seg selv, falt hun for ham med et brak, tross aldersforskjellen. En kjensgjerning han lenge var den eneste i miles omkrets som ikke hadde fått med seg, og nederlaget og bitterheten sto meislet i ansiktene på de

utslåtte, nedslåtte hanndyrene. Ingen nederlender hadde noen gang vært så lite populær på de kantene.

Etter sigende måtte Kelly kretse rundt ham i flere uker før han begynte å få øye på henne. I mellomtiden var irritasjonen hennes mer enn merkbar, Peter skjønnte bare ikke hvorfor.

Hun vartet opp med smilehull, ertende øyekontakt og langsom, vuggende gange, men like lite hjalp det. Peter de Boer var åpenbart ikke typen du bare viklet rundt lillefingeren.

Det var absolutt første gang i livet at Kelly hadde følt seg oversett, det skjønnte han senere. Etter som ukene gikk, draperte hun overkroppen i stadig mer utfordrende og elastiske tekstiler. Utskiftingen av garderoben ble febrilsk. Til slutt var brystvortene hennes himmelropende iøynefallende for alle, bare ikke for Peter, denne legendarisk selvsikre europeeren som var ansatt som redningsmann for foreldrenes firma og som aldri smilte tilbake.

Kelly Wright hadde nådd et punkt av fortvilelse og forvirring. Det var lysår mellom de forsmådde, stammende Stanford-podene med kviser, for ikke å snakke om de siklende dustemiklene som underviste på Princeton og Berkeley, og denne urokkelige nederlenderen, fortalte hun ham senere.

En dag midt i en diskusjon med ham lot hun falle en replikk, henkastet men planlagt, om at selv om hun var amerikaner, var hun ikke blant dem som sto og hulket på tiårsdagen for slutten på Vietnamkrigen eller falt i ekstase over at Nancy Reagan danset flamenco. Nasjonalisme sa henne ingenting, påsto hun. Absolutt ingenting! Akkurat like lite som prinsipper, penger, religion og sosial status. Ingenting!

Hun var årvåken, lattermild, henrykt over den plutselige, men altfor kortvarige oppmerksomheten hans, og penset seg målbevisst inn på emner som filosofi, livskunstens verdier, malerkunst, poesi og klassisk musikk. Viklet ham inn i et spinn av ynde og kultur. Kvitret om sin begeistring for Mozarts tersetter og de store operaintermezzoene. Snakket

henført og begeistret om Yehudi Menuhins buestrøk og fine, lyse flageoletter.

Hun virket helt fortapt.

Men den som virkelig var fortapt, var Peter. Hun hadde oppdagat det som var det svake punktet hans akkurat på det tidspunktet i livet. Den klassiske musikkens vesen. Finheten. Sartheten. Fiolinene.

Jo. Hun hadde gjort leksene sine godt.

Og da han reiste tilbake til Nederland, fulgte hun etter.

Hun beleiret ham med sin interesse. Tok imot gavene hans som om de overgikk alt hun noen gang hadde sett.

Samme dag som åtteogtredve mennesker ble trampet i hjel under en fotballkamp på Heysel-stadion, tok Kelly imot viesesringen og Peters ja bare fem kilometer unna. Smilet hun hadde sendt ham gjennom det improviserte brudesløret sitt, var det han nettopp hadde sett i vannspeilets oljefilm under seg.

Det var elleve og et halvt år siden.

I ettertid viste virkeligheten at hun ikke kunne skille mellom berørthet og nasjonal affekt, at hun elsket sin sosiale bakgrunn og posisjon over alt annet, og uten blussel kunne sammenligne Richard Clayderman og Daniel Barenboim.

Menuhins flageoletter. Dem nevnte hun aldri mer.

Sju ulykkelige år sammen var det de fikk.

Café Dimitris meny var fort lest.

Stedet var ukomfortabelt og plassene få. Det var umulig å unngå de nysgjerrige blikkene fra gaten, men det var Peters fri-
sted i Amsterdam. Her fikk han noen av de beste ideene sine, og her orienterte han seg flere ganger i uken om forhold og trender i finansverdenen gjennom *De Telegraaf's* næringslivsbi-
lag.

Thomas Klein, derimot, fant seg betydelig bedre til rette på De Vergulde Gaper, som lå femti meter unna på hjørnet

ut mot Prinsengracht, og derfor var den digre mannen synlig misfornøyd da han presset seg gjennom den beskjedne døråpningen.

«Faen til sted å møtes, Peter. Hva er galt med kontoret ditt?» Han stønnet mens han lot baken bre seg ut på enden av benken.

«Her!» Peter rakte ham papirene.

Thomas Klein så på faksene og ristet på hodet. «I middagspausen! Hvor er det blitt av rettighetene mine?»

«Jeg kan sette ned lønna di med 15 000 gylden i måneden. Så kan du sitte oppe i tredje og hygge deg med rettighetene dine til klokka 16.45 hver dag hvis du vil.»

Klein smilte ikke. «Er det Kelly?»

«Les!»

Peter kikket etter folk ute på gaten. Prinsenstraat hadde i årenes løp latt hundre tusener passere på vei til Anne Franks hus. En ny gruppe turister defilererte forbi, lydige som andunger i hælene på moren.

«Vel, og så?» Thomas Klein la papirene på nabostolen og myste på tallerkenene foran seg som om porsjonene var for små.

«Hva kan de gjøre meg?»

«Hør her, Peter!» Klein slurpet i seg den første munnfullen Pasta Yoda med pesto og laks. «Jeg aner ikke hva sånne sjarlataner av noen amerikanske advokater kan og ikke kan. Men så lenge du ikke vimer rundt i California, kan de ikke gjøre deg noen verdens ting, med mindre det dukker opp en vitnefast tilståelse fra deg om at du med viten og vilje har tyrannisert Kelly til døde! Og et slikt papir eksisterer vel ikke, eller?»

«Nei, selvfølgelig ikke.»

«Nei. Så da er det bare å avvise påstanden deres. De er bare ute etter å spe på familieformuen; det kan man jo ikke fortenke dem i.»

«Hva kan kravet bli?»

Klein la ned skjeen. «Stort, gamle venn. Stort, stort, stort!»

«Ti millioner?» Det var det beløpet Lawson & Minnivers representant hadde antydnet.

Klein svarte ikke, men så i stedet trett på faksen med brevet.

Han leste høyt.

Kjære mor!

Løvet har falt. Haarlem har gått i dvale.

De bleke nederlenderne står allerede i de latterlige bryggerhusene sine og oljer de elskede syklene og drømmer om en ekstra busk i forhagen når våren en gang kommer.

Fra nå av og til mars vil det ikke foregå noe som helst noen steder! Jeg sier det rett ut, det er helt jævlig her.

Peter har ikke vært hjemme på to uker, men det er også det eneste oppløftende ved tilværelsen min, slik den arter seg for tiden.

Hvert minutt sammen med ham er en plage. Staheten og steilheten hans driver meg til vanvidd.

Et ord fra ham, og jeg visner litt for hver gang.

Hele huset er sykt. Jeg er nødt til å samle litt krefter så jeg kan komme meg vekk herfra ...

Klein tok en ny munnfull. «Ærlig talt, Peter. De har jo ikke en driitt. Når er brevet datert? Hva står det? Står det 25. november 1991? Akkurat tre måneder før hun døde, ikke sant?» Han gren på nesen av hvitvinen og gurglet i stedet noen dråper Aqua della Madonna. «Det er jo ingenting i dette brevet! Hva er det som står der når det kommer til stykket? Det er jo bare en helt vanlig frustrert, gift kvinne som er i ferd med å innse at hun vil skilles.»

«Det er bare et utdrag av ett brev i en lengre korrespondanse, Thomas. Gud vet hva hun ellers har skrevet!»

«Hva kan hun ha skrevet? Hva skriver man til moren sin?» Klein så på ham, og Peter ristet på hodet. Han hadde virkelig ingen anelse.

«Peter! Du mister oversikten. Som du selv pleier å si: 'Hvem sier at det er noe under toppen av isfjellet i det hele tatt, annet enn en synkeferdig tømmerflåte?」 Skjeen glapp ut av fingrene hans og ned i tallerkenen. Tross alt var den slikket like ren som da den forlot oppvaskstativet. Han tørket av leppene før neste rett. «For det *er* vel ikke noe isfjell under denne isen, er det vel?»

«Jeg vet ikke,» sa han, men visste bedre. Isfjellet var alltid stort nok. «Jeg vet ikke hva det skulle være i så fall,» fortsatte han. «Vi hadde det ikke bra sammen, det vet du jo, det visste alle. Men Kellys død kom som et sjokk på meg, det er helt sikkert.»

«Så la oss vente og se hva mer de har i godteposen. De får i hvert fall ikke noen instans her i landet til å ta i saken på dette grunnlaget.»

Peter prøvde å se eksfamilien sin for seg. Tunge øyelokk, kjappe replikkvekslinger. Pengeprat, aldri noe annet enn pengeprat. «Vi kunne kanskje tilby dem et slags forlik,» sa han.

Thomas Klein tok ikke blikket fra desserten, som tydeligvis var enda vanskeligere å få øye på for ham enn forrige rett hadde vært.

«Kelly etterlot ingenting til familien,» fortsatte Peter. «Og det var tross alt hun som satt på farsarven, hvor beskjeden den enn var da alt ble gjort opp. Hva om vi tilbød dem en kompensasjon for den manglende arven? Det må da være en måte å gjøre det på uten at det setter meg i et suspekt lys. To millioner, for eksempel.»

Klein løftet langsomt blikket. «Du er gal, Peter! Hva er det med deg for tiden, er du i ferd med å bli helt bløt? To millioner, hvor vil du hen? Gi dem til meg i stedet, så kan Matthijs og jeg dra på jordomseiling til vinteren. Det vil nok blidgjøre

ham, den lille gnomen. Du aner ikke hvor tufs han ser ut akkurat nå.»

«Tenk over det. Skru sammen et eller annet. Jeg kan ikke konsentrere meg om enda et problem akkurat nå.»

Thomas skjøv tallerkenen fra seg. «Enda et problem? Er det SoftGo du tenker på?»

«SoftGo?» Peter så sin nærmeste medarbeider gjennom mange år dypt i øynene. «Nei. Gud bevare meg vel, nei.»

Av alle medarbeiderne i firmaet var Magda Bakker den som laget mest støy. Etter at hun rykket opp som pr-sjef for flere år siden, hadde hun ikke akkurat satt lyset sitt under en skjepp. Alle mediefolk visste hvem hun var. Et eneste av latterbrølene hennes kunne få den mest selvsikre næringslivsjournalist til å falle sammen som et korthus, og uten andre våpen enn disse stemmebåndsmannøvrene kunne hun få garvede sjefredaktører til å tvile på og til og med endre dagens forside.

Hun var blyg som en slumrende naturkatastrofe.

Ved det tredje latterbrølet hennes ristet Peter på hodet og trykket på samtaleanlegget.

«Linda, kan du se etter hva som skjer. Jeg kan ikke konsentrere meg med den skrallingen i bakgrunnen hele tiden.»

«Magda Bakker? For øyeblikket tar hun imot de nye praktikantene.»

«Jaså. Tror du de trenger å bråke så mye?»

«En av de nye meldte seg etter fristen. Derfor har en annen fått kursplassen hennes.»

«Ja vel. Og det synes Magda kanskje er morsomt?»

«Absolutt ikke. For jenta har troppet opp til introduksjonen likevel, og nå prøver Magda Bakker å få henne til å forlate forværelset.»

«Sier du at det har dukket opp fire stykker til praktikantkurset?»

«Ja.» Til en forandring hørtes hun nesten forlegen ut.

«Hva har det med Magda Bakker å gjøre?»

«Hun kom bare innom.»

«Si til Magda at hun kan kutte ut nå.»

«Det blir ikke lett.»

«Og be henne som kom for sent, komme inn til meg.»